

ονόματον τοῦ «Άγιου Βαλεντίνου» καὶ εἶτα τρισύχως ἐπανέρχεται εἰς τὴν μονήν.

Αμέ πολειστικῶς τὴν περιποίησιν τῶν τρελλῶν πογυναῖκῶν, συμπαθεῖ πρὸς αὐτὴν εἰδικριτῶς.

Ἐσχάτως μάλιστα ἔγραφε πρὸς τὸν ἑφταμέριον τοῦ Πόζεν μυρίας εὐαρεστείας, ηδῶν ἀφορᾷ τὴν Ἐλένην, ἐδόξαζε δὲ τὸν θεόν, διὰ τὴν ἀπέστειλε τὴν ἀγίαν αὐτὴν ψυχήν, ἵξεις τῆς ὁποίας ἡ δυστυχὴ τρελλὴ Ιουλία Μέλλιγγερ, ἡ πρώτη παιδαγωγὸς τῆς οἰκογενείας Μλοντσίσκη, βαίνει δλονὲν βελτιουμένη.

Πολλάκις, ἐνῷ περιπατῶσιν δμοῦ εἰς τὸν γνώκηπον, στρέφεται αἴφνης ἡ Ιουλία καὶ επειπροσβλέπουσα παραδόξως τὴν Ἐλένην τῇ ὄλλεγει:

— Μᾶ κάπου σὲ ἔχω ἴδει, ἀδελφή μου, ὁ φυλάκου... μὰ πρὶν ἔλθω ἐδῶ, βέβαια.

Καὶ ἡ Ἐλένη γελᾷ καὶ τῇ διηγεῖται οὐδριστόρους ιστορίας.

Πολλάκις ἡ ἀδελφὴ Ραΐνόλδη ἑρειδο-81 μένη ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ κήπου, θαυ-τικάζει τὴν μαγευτικὴν θέαν· πάντοτε ὅ-Κάκιμως τὸ βλέμμα τῆς, καὶ ἀκούσιας αὐτῆς, προσηλοῦται ἐπὶ τῶν τριῶν παραθύρων μόλιοῦ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος ἑνοδοχείου τοῦ ὑπὸ «Άγιου Βαλεντίνου», τὰ ὄποια χρυσίζει δύνων ἥλιος.

— Χθὲς ἔστη πρὸ αὐτοῦ ἀμαξα πολυτελεστάτη, συρομένη ὑπὸ ἕπιπων. Οἱ κύριοι, τοῦ διότι ἡτο εἰς καὶ μόνος, δὲν κατηλθεν, ἀπὸ ἄλλ' ἀφοῦ ἐπει ποτήριον ζύθου ἐστράφη καὶ περίεργος καὶ ἐφαίνετο ὡς εἰ ἔζητε τενά.

— Άλλ' ἀπελπισθεὶς, φαίνεται, ἐπανέπεσεν ἔγνωστι τῶν ποσκεφαλάιων τῆς ἀμαξῆς. Ε-εἰς ἐπει φαίνετο ὡχρότατος καὶ καταβεβλημένος. Π. — Ήδη ἡ ἀμαξα κατηλθε τὸν λοφίσκον καὶ προπάλιν ἀνηλθε τὴν ὁδόν, ἡτις διερχεται τοῦ ὄλιγον μακρὰν τῶν κιγκλίδων τῆς μονῆς.

— Επὶ τῶν κιγκλίδων στηρίζεται κεκομητ πικνικα νεαρὰ μοναχή τὸ ὄρατον, ἀλλὰς: λίσαν μελαγχολικὸν βλέμμα τῆς, ἔχει ἐ-νεδοτραμμένον εἰς τὸ ἀχανές δάκρυα ἀνέ-πιθελσαν ἐκ τῶν μεγάλων ὄφθαλμῶν τῆς. θειστατὴν στιγμὴν ταύτην ἡ ἀμαξα διέρχετο· γένει δὲν ἡδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τὶς ἡτο ὁ ὡχρὸς πρηστήριος, ὁ ἐξηπλωμένος ἐντὸς τῆς ἀμαξῆς.

— Δὲν τὸν εἶδε! Οὔτε ἐκείνος τὴν ἀνεγνώσιος ἀριστεν ὑπὸ τὸ χονδρὸν καὶ φαιόν ράσον τῆς Διε μοναχῆς.

— Αντιπαρθίθεν, ἀλλὰ τὰ βλέμματά στολὴ τῶν δὲν συνητήθησαν.

— «Ε! Ιγνάτιε, ἔλεγεν ἀποροῦσα ἡ καλὴ ξενοδόχος τοῦ «Άγιου Βαλεντίνου» πρὸς τὸν σύζυγόν της, εἶδες πῶς ἔγεινεν ἔξω ὁ κύριος... Μπά, Παναγία μου σῶσε! Καλὲ δὲν τὸν ἐνθυμεῖσαι, τὸν κύριον ἐκεῖνον ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, που ἥλθε μετὰ τὸ Πάσχα μὲ τὴν ἀδελφή του καὶ ἔμεινεν εἰς τὰ τρία δωμάτια τοῦ πρώτου πατώματος τοῦ ξενοδοχείου μας; Θὰ εἶνε χὴ π δύο ἡ τρία χρόνια τώρα, νὰ σου 'πω, καλά-η, π καλὲ δὲν θυμοῦμαι.

*X.

ΤΕΛΟΣ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΔΡΕ

ΑΠΙΣΤΟΣ!

[Συνέχεια]

— Ποία εἶνε ἡ κυρία αὕτη; ἡρώτησε κύριός τις καθήμενος πρὸ αὐτῆς ἐν τῇ πλατείᾳ.

— Ἡ κυρία Δεραμπέρ, ἀπόντησέ τις τῶν πλησίων καθημένων θεατῶν. Εἶνε χήρα, πλουσιωτάτη καὶ ἐνθουσιώδης θαυμαστὴς τοῦ ταλάντου τοῦ κυρίου Μονθάλ.

— «Α! ἀνέκραξεν εἰρωνικῶς ὁ ἔρωτής σας.

— Φίλτατέ μοι, δὲν γνωρίζεις τὴν κυρίαν Δεραμπέρ, ἐπανέλαβεν ὁ πλησίον του καθήμενος, ἡ συκοφαντία δὲν ἐτόμησε ποτὲ νὰ τὴν προσβάλῃ, ἡ ἀρετὴ της ἀμιλλάθται μὲ τὴν καλλονή της!

— Η γυνὴ αὕτη σας ἀπατᾷ δλους. Εἶνε μία ἀθλία, εἶνε ἔρωμένη τοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ! μετὰ κακεντρεχείας ἀνέκραξεν ἡ Ζήλια.

Οἱ τε θεαταὶ καὶ οἱ ὑποκριταὶ ἔξηραν θεούσιοις τῶν ὄφθαλμῶν της πρὸ τῆς θέας τῆς κυρίας Δεραμπέρ. Νὰ βλέπῃ ἐκείνην λαμπρῶς ἀκτινοβολοῦσαν, περιχροτή, ἀντικείμενον θαυμασμοῦ καὶ φθόνου, ἔνδοξον καὶ εύτυχη διὰ τοῦ Λουδοβίκου, ἐκυτὴν δὲ ἐπεσκιασμένην, μέσω ἀδιαφοροῦντος πλήθους, καὶ πλησίον συζύγου, δὲν οὐδέποτε εἶχεν ἀγαπήσει καὶ νῦν ἀπεστρέφετο, τοῦτο φοβερὰ τὴν ἔβασανιζεν.

— Εκεὶ ἡ Ζωή, ἐδῶ ὁ θάνατος! ἐσκέπτετο δπελπις.

Τὸ ἔργον ἐπέτυχε πολὺ καὶ τὸ θνοματοῦ Λουδοβίκου Μονθάλ, ὅπερ θὰ ἡδύνατο νὰ φέρῃ αὕτη, ἀνευφημήθη ἐνθουσιωδῶς.

— Η Ζήλια, ἐπιστρέψασα εἰς τὴν οἰκίαν της, ἐπεσεν ἐπὶ κλινήθρος βαρυαλγής καὶ νωχελῶς περιβλέπουσα τὴν πολυτελεῖαν τοῦ δωματίου της.

— Εκείνοι μαζὶ καὶ ἔγω μόνη, πάντοτε μόνη... ἐδῶ! ἐψιθύρισεν.

Μετὰ στιγμὰς βαθείας θλίψεως ἡγέρθη αἰφνίδιως, πυρέσσουσα, κλονιζομένη, συνοφρυμένας ἔχουσα τὰς ὄφρυς καὶ τὰς παρειὰς καταπορφύρους.

— Απώλεσα μὲν διὰ παντὸς τὸν ἔρωτά του, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀνακτήσω τὴν ὑπόληψίν του, ἐψιθύρισε.

Καὶ καθίσασα πρὸ γραφείου ἔγραψεν:

« Διέπρεξα ἔγκλημα καθ' ὑμῶν, ἔγκλημα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀτιμώρητον. «Αν καὶ σεβομένη ὑφ' ὅλων, περιφρονῶ ἐμαυτὴν καὶ θὰ σύρωμα κεκυρτωμένη ὑπὸ τοῦ βάρους τῆς αἰσχύνης μέχρι τῆς ἥλιος, καθ' θην θὰ τύχω παρ' ὑμῶν ἡθικῆς ἀνυψώσεως καὶ συγχωρήσεως. Οὐδέποτε θὰ γνωρίσετε πόσην δύναμιν ἔδεισε νὰ καταβάλω ταύτην τὴν πρωτίαν διὰ την πρώτην ποδῶν σας κράζουσα: «Χάρις!» Αξια οἰκτού τα θύματα. Εὰν ἡδύνατο τὶς νὰ μαντεύσῃ δὲ τις ὑποφέρουσιν οἱ ἔνοχοι! Εὰν ἔγνωρίσετε τὴν ἀπὸ τετραετίας ζωῆν μου! Οὔτε δράση, οὔτε δευτερόλεπτον πα-

ρήρχετο χωρὶς νὰ ταραχθῇ ὑπὸ τῆς ἔξιθε σκέψεως: «Ηδύνασσο νὰ ἡσαι ἡ ἐντιμοτέρα, ἡ εύτυχεστέρα τῶν γυναικῶν, σήμερον δὲν εἶσαι η πλάσμα ἔκπτωτον καὶ ζθλιον, τοῦτο δὲ σὺ τὸ ἡθέλησας!»

— Ελημονήσατε ἀναμφιθέλως τὰς ταχείας, ἀλλ' ὀραίας στιγμάς, ἀς διήλθομεν ὅμου. Αλλ' εἰς ἐμὲ ὑπελείφθησαν μόνον αἱ ἀναμνήσεις καὶ αἱ παρακολουθοῦσαι ταύτας ὄδύναι. Ήδέλησα νὰ διαρρήξω τὴν καρδίαν μου, προσεπάθησα νὰ σᾶς λησμονήσω, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς λαμπροτέρας ἔορτάς, τὸ βλέμμα σας, δὲ ἡχος τῆς φωνῆς σας μὲ κατεδίωκον· ἡ μουσικὴ ἀντήχει εἰς τὰ ὄτα μου ὥστε μονότονος θόρυβος, τὰ φωταὶ ἔρριπτον περὶ ἐμὲ πένθιμον λάμψιν, καὶ ἐπλανώμην βαρύθυμος μέσω μωροῦ ὄχλου, φθονοῦντάς με, διότι μ' ἐνόμιζεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς εύτυχίας, ως ἐδὲν αἱ λάμψεις τῶν ἀδαμάντων μας ἡδύναντο ν' ἀναθερμάνωσι τὰς καρδίας μας.

— Ναί, ὑπέστην ἀνεκφράστους βασάνους, ἀλλὰ τὴν φρικωδεστέραν ὄλων ἐδοκίμασσα, σμαὶ ἀνέγνωσα ἐν τῷ βλέμματί σας τὴν περιφρόνησιν. Μὲ περιφρονεῖτε, καὶ ἐν τούτοις δὲν, ως αἰσθάνομαι, τὸ ἀλόγος εἶνε μέσον ἔξιλεωσεως, εἰμαι ἀξια τῆς ὑπολήψεως σας. Ήδη μὲ ἐσυγχωρήστε, θὰ εἰχοντας τὴν δύναμιν νὰ βαστάσω τὴν ζωήν, θη διάγω. Σεῖς, δὲ εύτυχης, θὰ ἡσθε ἀδυσώπτως πρὸς δύο διάφορούς σας.

— Μετὰ δύο ἡμέρας δίδω χορόν. Ελθετε. Μίχ λέξις σας θὰ μοι ἀποδώσῃ τὴν ἡρεμίαν καὶ τὸ θάρρος. Η παρουσία σας θ' ἀρκέσηρ νὰ μὲ σώσῃ ἐκ τῆς ἀπελπισίας.

— Μετὰ δύο ἡμέρας η Ζήλια, ἐνδεδυμένη λαμπρὰν ἐνδυμασίαν, ιστατο ἀκίνητος πρὸ καθρέπτου.

— Δὲν δύναται νὰ μὴν ἔλθῃ, ἐσκέπτετο, καὶ εἰμαι τόσον ὀραίας ἀπόψε, ώστε θὰ ἐπιτύχω νὰ λησμονήσῃ τὴν γυναικα ἐκείνην. . . Επὶ τέλους τὶς οἰδεν. ἀν τὴν ἀγαπή; ίσως ἡ πατήθην.

— Η Ζήλια περιέμενε μέχρι τῆς πρώτης πρωτίς δράσης. Δυσκόλως ἀπέκρυπτε τὴν στενοχωρίαν, ήν ψίστατο. Είχε λησμονήσει τὸ περὶ αὐτὴν συστρεφόμενον πλήθος. Οι ὄφθαλμοι της ἐστρέφοντο μόνον πρὸς δύο σημεῖα: τὸ ἐκκρεμὲς καὶ τὴν θύραν. Τέλος δὲν Μονθάλ ἐφάνη. Η κόμησσα, ἀκούσιως, προεχώρησε βήματά τινα πρὸ αὐτῶν. Οὔτος δὲ τὴν ἐγκρέτισε καὶ ἀπεμακρύνθη αὐτῆς, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Η τελευταία ἐπιτυχία τοῦ Μονθάλ ὑπῆρξε τόσῳ περιφανής, ώστε ἡ ἐμφάνισης του ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐπροξένησεν αἰσθησιν. Εγένετο τὸ κέντρον ὄλων τῶν βλεμμάτων, τὸ ἀντικείμενον ὄλων τῶν συνομιλιῶν. Πρὸς τὰς γυναικας ίδιας η θεατρικὴ φήμη ἔχει τι τὸ μεθυστικόν. Ο ἀνήρ, δοτις κατέχει τὸ μεστήριον νὰ ἐμπνέῃ πάθος εἰς τόσας φαντασιοδοξίας, νὰ προκαλῇ τοὺς συγχρόνους παλμοὺς τόσων καρδιῶν, δὲν πρέπει ν' ἀποταμιεύσῃ ἀπειράτων πολυτίμων συγκινήσεων δι' ἔκεινην, ήν θ' ἀγαπήσῃ;

— Η Ζήλια ὑπέφερεν δὲ τι κάτοικος τῆς

Κολάσεως παρατηρῶν τὰς ἥδονάς του Παραδείσου. Οἱ ἑρωτικοὶ λόγοι, οὓς ὁ Μονθᾶλ τῇ ἔξέφρασε πρὸ τετραετίας, ἀντίχουν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς θερμοῖς, ἐμπαθεῖς· τότε μόλις τοὺς ἤκουεν, ὅτε τοὺς ἔξέφερεν ὁ ἀφωσιωμένος ἐραστὴς τῆς ἥδη θὰ ἔδιδε τὴν ζωὴν της, ὅπως τοὺς ἀκούσῃ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ἐπιφανοῦς ποιητοῦ. Ἐὰν δὲ Μονθᾶλ τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν διέτασσε νὰ γονυπετήσῃ πρὸ αὐτοῦ, ἵσως αὕτη θὰ ὑπῆκουεν.

Αἱ τοιούτου χαρακτήρος γυναικεῖς, οὕτως εἰσὶ πεπλασμέναι. Δι' αὐτὰς, τὰ αἰσθήματα δὲν εἶναι οὔτε ικανῶς βαθέα, οὔτε ικανῶς ἴσχυρά, ὥπως αὐτοῖςώσαι· μόνον ἐν τῇ λάμψει, τῷ θορύβῳ καὶ τῷ ἐνθουσιασμῷ τοῦ πλήθους ἡ καρδία των ἀναθερμαίνεται. Ἀνίκανοι νὰ εύτυχῶσι πλησίον μεγαλοφυοῦς ἄνδρός, λατρεύοντος αὐτὰς, δύνανται ν' ἀπολεσθῶσι, δι' ἄνδρα δημον, ἀλλὰ πρὸς αὐτὰς ἀγέρωχον.

Οἱ Μονθᾶλ ὡμίδει φαιδρῶς, περιέφερε τὸ βλέμμα ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ ἀπέφευγε τὸ βλέμμα τῆς κομήσσος. Ἡ Ζήλιξ κατελήφθη ὑπὸ σκοτοδίνης· κατὰ τινὰ στροβίλον πλησίασασα αὐτὸν τῷ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Εἰσθε ἀδικος· διὰ νὰ καταπράνω τὸ μέσος σας, δὲν ἔταπεινώθην ἀρκούντως;

— Έγὼ νὰ σᾶς μισήσω, κυρία μου! εἶπεν ὁ Μονθᾶλ. Διατί, ἀφοῦ πρὸ πολλοῦ δὲν ὑποφέρω πλέον;

— Μ' ἐλησμονήσατε πολὺ ταχέως! ἐπονέλαβε πικρῶς ἡ Ζήλιξ.

— Εκλαυσα ἐπὶ δύο ἔτη. Ή ματαιοδέξια σας ἀπήτει νὰ κλαύσω περισσότερον;

— Λουδοβίκει! ἀνέκραξεν ἡ Ζήλιξ, ἔωργισμένη ἐκ τοῦ εἰρωνικοῦ ἔκεινου ὄρους, δὲν ἔνοειτε, διὰ ἀποθνήσκω ἐξ ἀπελπισίας; Πρέπει νὰ σᾶς ἰδω, πρέπει νὰ σᾶς διμλήσω, προσέθηκε. Μία ἔζηγησις μεταξύ μας εἶναι ἀπαραίτητος.

— Αφοῦ τὸ θέλετε, κυρία, εἶπεν ὁ Μονθᾶλ, θὰ γίνη. Ἐλθετε αὔριον εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμὸν 80 οἰκίαν, Προάστειον Ἀγίου Ἰακώβου, καὶ ζητήσατε τὸν κύριον Καρρέ.

Ταῦτα εἰπὼν ἀπεμακρύνθη τῆς κομήσσος, μετά τινας δὲ στιγμὰς ἀπῆλθε τῆς συναναστροφῆς.

Ἡ Ζήλιξ ἐπέτυχεν διὰ τοῦ Λουδοβίκου τὴν εἰγένην ἀπονεκρώσει.

Πάντοτε αἱ γυναικεῖς ἔκπλήσσονται καὶ περιδεῖς καθίστανται δταν συναντήσωσι τὴν ἴσχυν καὶ τὴν ἀδιαφορίαν πρὸς ἔκεινους, οὓς εἶδον ἀσθενεῖς καὶ συγκινούμενους πρὸ αὐτῶν.

Ἡ κόμησσα ἐν τούτοις ἥσθανθη στιγμὰς ζωηροτάτης χαρᾶς μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Λουδοβίκου, διότι δύο νεάνιδες, πλησίον της εὑρισκόμεναι, ἔλεγον:

— Νομίζω διὰ αὔριον εἶναι ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπισκεφθῆται τὴν κυρίαν Δελαμπέρ;

— Η κυρία Δελαμπέρ, ἔλεγεν ἡ ἑτέρη, δὲν εὑρίσκεται εἰς Παρισίους, ἀνεχώρησε πρὸ δύο ἡμερῶν εἰς Γερμανίαν.

— Δὲν ἀγαπῶνται! διενοήθη ἡ Ζήλιξ.

Καὶ πρῶτον ἥδη, ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν, ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως.

Δ'

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν δευτέραν ὥραν μ.μ., ὁ Λουδοβίκος εὑρίσκετο ὑπὸ θόλου, εἰς τὸ βάθος κήπου, βλέποντος πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ Προαστείου Ἀγίου Ἰακώβου καὶ φέροντος τὸν ὑποδειχθέντα ἀριθμόν. Ἡ ἔξτηρικὴ ὄψις τοῦ θόλου τούτου ἦν ὑπόλευκος, ἀμαυρά, ἀθλία, ὡς καὶ ἡ τῇ κυρίως οἰκίας. 'Αλλ' ἡ πολυτέλεια ὅλη συνεστρέψθη ἐν τῷ ἐσωτερικῷ. Τὸ δωμάτιον, τὸ χρησιμεῦον συγχρόνως ὡς αἴθουσα καὶ σπουδαστήριον, ἐκαλύπτετο ὑπὸ βελουδίνων πυροχρών παραπετασμάτων, κεκομημένων δι' ἐπιχρύσων περιρραμμάτων. Αἱ θυροκαλύπτραι ἡσαν κατεσκευασμέναι ἐξ δομοίου ὑφάσματος. Ὁρειχάλκινα δοχεῖα, μετ' ἀμέμπτου φιλοκαλίας, ἐστόλιζον τὴν ἐστίαν. Ἡ ἀπέριττος αὕτη διακόσμησις συνεπληροῦτο διὰ τῶν ἐπαγωγῶν χρωμάτων μεγαλοπρεποῦς; τάπητος καὶ δι' ἀπειρωνῶν ἄλλων ἀντικειμένων τέχνης καὶ φυτασίας, μέσω τῶν ὅποιών ἐκρέμαντο εἰκόνες ἐξόχων ζωγράφων. Ἄν καὶ δικτίος ἦν τῇ ἀρχῇ του, ἐν τούτοις ἴσχυρὸν πῦρ ἔλαμπεν ἐν τῇ ἐστίᾳ.

Ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ, τόσῳ καταλλήλῳ πρὸς τὰς ὄνειροπολήσεις καὶ τὴν εὐτυχίαν, ὁ Μονθᾶλ ἐκάθητο ἐνώπιον τρχπέζης πλήρους βιβλίων, φυλλαδίων καὶ χειρογράφων. Ἐναντὶ αὐτοῦ νεαρὰ γυνῆ ἀνεπαύετο ἐπὶ κλινήρος.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἀνεκάλει τὸν ἔανθρωπον καὶ χαρίεντα τύπον, εἰς διὸ ἡρέσκετο δικρέες. Ἐρόει λευκὴν ἐνδυμασίαν, ἡς τινος ὁ θώραξ καὶ αἱ μέχρι ἀγκώνος ἀνοικταὶ ριδεῖς, ἐκοσμοῦντο διὰ ὑποκούσων κομβίων ἡ κόμη της, ὁπίσω ἀνασευρμένη, ἀπεκλυπτε τοὺς νεκτεῖς καὶ διαφνεῖς ὡς πχδίου κροτάφους της. Βοστρυχώδεις τινὲς πλόκαμοι, ἀλαφροὶ ὡς τὰ ἐν τῷ ὑπὸρχῳ κατὰ τὰς θερινὰς ἐσπέρας κυματινόμενα νέφη, διακεχωρισμένοι διὰ ἐπιχρύσου περόνης, ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ λαϊμοῦ, τὴν ἀδρότητα καὶ λευκότητα τοῦ ὅποιου γορχίου ζωγράφου δὲν θὰ ὑδύνατο ν' ἀπεικονίσῃ. Ἐπὶ τέλος τὸ ἀνάστημα της καὶ διὰ στολισμὸς τῆς νεαρῆς ἐκείνης γυναικός, ἐμπρότεροι φιλαρέσκειαν, ἀλλ' οἵκιν ἔχει κκθγιάσει διὰ ὕσως. Ἐννέα τις διὰ ὀλιγώτερον θὰ ἐστολίζετο διὰ τὴν λαμπροτέραν ἑορτήν, καὶ διὰ τὸ πλήρες εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἀγαπητόν της βλέμμα, ἀνεκεφαλάσιον διὰ ἔχυτης τὰς τε πιάδες καὶ τοὺς θριάμβους του ἀπαντάς.

— Λάθε τὰς σημειώσεις καὶ τὸ ἀπανθίσματα, τὰ δόποια μοι ἔζητος, εἶπεν ἐγερθεῖσας καὶ προχωρήσασα πρὸς τὸν Λουδοβίκον μὲ τὰς χειράς πλήρεις χαρτίων, μὲ πολὺν κόπον ἐρυλλολόγησα περισσότερον ἀπὸ δώδεκα βιβλία, διὰ νὰ τὸ κατωρθώσω.

[Ἐπειταὶ συνέχεια].

Δεσπονίδα Ρόζαν Σ. Καλεύστη, καὶ κυρίαν Η. Μαχαοπούλου. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—x. Μ* Ζάκυνθος. Ἀκατάλληλον, καθότι παντοῦ καὶ πάντοτε καταπολεμοῦμεν τὴν φρικῶδεαν σας, ἡτοι εἶναι καὶ ἡ βίσιος τοῦ διηγημάτος σας. Τὸ μυθιστόρημα, δηρε ζητεῖτε, δὲν ὑπέρχει οὔτε εἰς τὰ ἀλλα βιβλιοπωλεῖα — x. Γ. Σ. Λ. Καρδίτσας. Ὁ «Κόμης Λαζαρών» καὶ ἡ «Κόμησσα Ἀρτεμίση», μυθιστόρηματα δημοτειασθέντα ἐν τοῖς «Εκλεκτοῖς» δὲν ἔξεδθησαν καὶ εἰς Ιδαίτερον β.βλ. — Διεύθυνσιν «Ἀρμενίας». Σμύρην. Διατυχός, ἀδυνατοῦμεν νὰ δεχθῶμεν τὴν πρότασίν σας, διότι δὲν ἔνοικάζουμεν, ἀλλὰ πωλούμεν πρὸς 20 φρ. ἑκάστη, καὶ διολκήσου τοῦ μυθιστόρηματος — κυρίαν Ελευθερίαν I. Σούλη. Τοῦ λοιποῦ θὰ ἀποτελώνται εἰς Ελευθερίαν — Δ. Μάστρακαν. Εὐχαριστοῦμεν. «Ἐγράφεμεν». — x. Α. Σ. Μπαρούτην. Ελήφθη. Απεστάλησαν. — x. Α. Σ. Μπαρούτην. Φύλακα παποτέλλοντας ἡδη ταχτικῶς. Ο ΣΤΓ τόμος ἀρχαίστας περιτίθεται ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1889 καὶ λήγει τὴν 3ην Οκτωβρίου 1890, διότι δὲν είναι δυνατόν διὰ της ζητεῖτε, διότι δὲν διατηρεῖται.

Τὰ εἶης βιβλία, εὑρισκόμενα ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ήμῶν, ἀποτελλομένα ταῖς Επαρχίαις καὶ τῷ Εξωτερικῷ, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν. — Επίσης προμηθεύομεν εἰς πάντα ὄποιον δημότης βιβλίον, ἀρκεῖ διετήσις νὰ συνοδεύηται μὲ τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ.

Ασκάνιος, ὑπὸ Αλ. Δουμᾶ (τόμ. 7) δρ. 4.20 — Εἰκόσι πενταετής «Ἐλλην πλοιάρχος, διήγημα διὰ Στεφ. Ξένου, λ. 50. — Εκστρατεία μας εἰς τὴν σελήνην, ὑπὸ Δ. Καλαπούκη, δρ. 1.50. — Ερυθρά κηλίς, ὑπὸ Παύλου Φεβάλ, μετάφρασις Ηλ. Ραφτοπούλου, δρ. 2. — Ερυθρός προσωπιδοφόρος, ὑπὸ Ρονσόν de Terail, μετάφρασις Ν. Δεστουνάνου, (τόμ. 2) δρ. 4. — Ερυθρόδερμος, ὑπὸ P. Duplessis, μετάφρασις Γ. Πιγγλέση, δρ. 1.50. — Η καλύπη τοῦ Θωμᾶ ἢ διὰ τῶν μαύρων ἐν Αμερικῇ, ὑπὸ Ερρίετας Στόβης, μετάφρασις ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ (τόμοι 2) δρ. 2.50. — Ιστρὸς Ραμώ, ὑπὸ Γεωργίου Οὐνέ, μετάφρασις Α. Παποδιαμαντῆ, δρ. 3. — Κιολνα ἡ Μεξικανή, μυθιστόρημα μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, δρ. 2. — Ιστορία τεθνώτος, μυθιστόρημα, δρ. 2. — Κραυγὴ τῆς παράφρονος, μυθιστόρημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 2. — Λινταργος Λασεναγῆ, ὑπὸ Ερνέστου Καπενεδή, δρ. 4.50. — Μηνῆτη τῶν ἑκατούμερων, δρ. 5. — Μεγίλη περιουσία, νεώτερα μυθιστόρημα, διὰ Στεβίδης Μοντεπέν (τόμοι 2) δρ. 3.20. — Μεγάρος πειρατής, μυθιστόρημα ὑπὸ Δ. Νούζρου (τόμοι 3) δρ. 4. — Μαρκησία Γαβριέλλα, μυθιστόρημα Ιουλίου Μαρίδη, δρ. 3. — Μικρὰ μήτηρ, ὑπὸ Αιμούλου Ρισούργη, δρ. 4. — Μεγάλη Ιζα, ὑπὸ Αλεξάνδρου Μπουνίε, μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, δρ. 4. — Πάπιστα Ιωάννα, μεσαιωνική μελέτη, ὑπὸ Εμ. Ροΐδου, ἔκδοσις μεγάλη μετὰ εἰσχωγήσης, προλόγου, ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐγκύλιον τῆς ιερᾶς Συνόδου καὶ ἐπιστολῶν ἐνὸς Αγρινίων, δρ. 2. — Πικούτος Αλλίσαχας, μετάφρασις Ν. Δραγαύμη (τόμοι 7) δρ. 6. — Τελευταία ἡμέρα καταδίκου, ὑπὸ Β'κτωρως Οὐγκώ, δρ. 1. — Αι Συνοικίαι τοῦ Λονδίνου δρ. 2.50 — Τὰ Μυστήρια τῶν Χαρεμάνων, κατὰ μετάφρασιν Κλεάνθους Τριανταφύλλου, δρ. 1.70 — Η Ελμά, ἡτοι σηκναὶ ἐν Αντολῆ, (τόμοι 2) δρ. 2.20 — Τα τέχνη τοῦ Γράν, ὑπὸ Ιουλίου Βέρων, δρ. 4. — Η Γρύλλος τοῦ Μόλου, ὑπὸ Πονονώ δὲ Τερέτη, δρ. 2.20 — Η Αμάζη Αριθμός 13, ὑπὸ Σεβίδης διατέπεν, δρ. 11. — Εξορολογήσεις ἐνὸς Τέκνου τοῦ Αἰῶνος δρ. 2.20. — Επιστολαὶ μιᾶς Μηδενιτρίας δρ. 1.40. — Η Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, ὑπὸ Πώλη δὲ Κόκκ. δρ. 2.20 — Ιστορία δύο Μελλονύμφων, ὑπὸ Αλεξ. Μηνζόνη (τόμοι 3) δρ. 4.